

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA † 27. évfolyam, 1. szám 2025.április

LELKINAP ERDŐ PÉTER BÍBOROSSAL A KAPOSVÁRI SZENT KERESZT-TEMLOMBAN

Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek tartott lelkigyakorlatos előadást március 29-én délután 3 órától a kaposvári Szent Kereszt-templomban. Az elmélkedést követően, 4 órától keresztutat jártak a lelkínap résztvevői. A népes hallgatóságot vonzó esemény szentmisével ér véget, melyben a legkisebbeket gyermekigeliturgiára várták a szervezők. A bíborost Szita Károly, Kaposvár Megyei Jogú Város polgármestere is köszöntötte; egy kaposvári születést, jeles alkotót, Bors István Munkácsy-díjas szobrászművész kisplasztikájával ajándékozta meg a Magyar Katolikus Egyház vezetőjét.

Fotó: DR. HEGEDŰS GYÖRGY

ZARÁNDOKLAT HÍVATÁSOKÉRT
A Lackfi házaspárral
4-5. o.

EMLÉKPLAKETT A SZOLGÁLATÉRT
Sifter Gergely plébános kapta
7. o.

IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ SZEMESÉN
Szikora Robi volt a vendég
10. o.

SZÉP TAMÁS

UTOLSÓHAJ

(Legsúlyosabb kérdések, melyekre jobb, ha nem tudod a választ)

TUDOD MELYIK VOLT AZ ELSŐ SZÓ AMIT KIMONDTÁL

DE VAJON MELYIK LESZ AZ UTOLSÓ?

ÉS MILYEN VOLT AZ ELSŐ CSÓK

ÉS MILYEN AZ UTOLSÓ?

MILYEN VOLT AZ ELSŐ SZEK/US

ÉS MELYIK LESZ/VOLT AZ UTOLSÓ?

MI LESZ AZ UTOLSÓ TUDATOS MONDAT

MI ELHAGYJA AJKADAT?

ÉS MI LESZ AZ AGYADON ÁTVILLANÓ

UTOLSÓ GONDOLAT?

MENNYIRE FOG FÁJNI AZ ELMULASZTOTT

MÁR BE NEM PÓTOLHATÓ DOLGOK HIÁNYA?

KI MERED-E MONDANI OTT ÉS AKKOR

HOGY ÉLETED ÁLLANDÓ KÜZDÉS

DE NEM VOLT KUDARC?

KINEK AZ ARCA KÍSÉR EL A SEMMIBE?

TUDNI FOGOD-E HOGY AZ LESZ AZ

AZ UTOLSÓ KÉP MELY RETINÁDBA ÉG?

ÉS MELYIK ÉRZÉK

ÉS MILYEN ÉRZÉS LESZ AZ UTOLSÓ?

A FÉLELEMÉ VAGY MÁR SEMMIRE SEM EMLÉKEZEL

AMIKOR ÁTEVEZEL?

FELFOGOD-E AKKOR VAGY SEM

HOGY OTT ÁLLSZ A KÉT VILÁG HATÁRÁN?

ÉS MILYEN HANGNEMŰ LESZ A FINÁLÉ:

CLOROFORM-SIKOLY

VAGY SELYMESEN CSOBOGÓ BACH ZENE?

HIRTELEN HALÁL? VAGY LASSÚ ALAGÚT?

ÉS VAJON

VAJON LESZ-E FÉNY

ÖRÖKFÉNY AZ ALAGÚT VÉGÉN?

2025. január 19-28.

Erdőfürdőben...

Szöveg: LŐRINCZ SÁNDOR

A hamvazószerdával kezdődő nagyböjt a keresztények legnagyobb ünnepére, húsvétra irányította a figyelmet. E kegyelmi időszak lehetőséget kínált a magunkba tekintésre, az elcsendesedésre, az áldozathozatalra, jócselekedetek sorára, lelkiismeret-vizsgálatra, még intenzívebb imára – önmagunkért, családunkért, politikai vezetőkért s a világbékéért. A készületet lelki naptár segítette, plébániai lelkigyakorlatokon vehettek részt a hívek, s vélhetően sokunkban megfogalmazódott az elhatározás: szeretnék változni, hogy változzon a közvetlen környezetem is.

Gazdag szempontsort adott a nagyböjti időhöz Horváth Lóránt atya, a kaposvári Jézus Szíve-templom plébánosa. Egyik nagyböjti miséjén egyebek mellett arra buzdított, érdemes „erdőfürdőt” venni ebben a várakozásteli időben. Mi sem könnyebb, hiszen közelünkben a Zselic, s nem az erdő van Somogyban, hanem Somogy az erdőben. A természet valóban közelebb visz a transzcendenshez, s a kegyelem a természetesre épít. Séta közben mesterségesen lelassíthatjuk az időt, hálát adhatunk a Teremtőnek, köszönetet mondhatunk életünkért, családtagjainkért, és imádkozhatunk mindazokért, akiknek sokat köszönhetünk.

Arra is figyelmeztetett: nagy próbatétel az ellenségszeretet, a kiengesztelődés, de nyitott lélekkel ez is könnyebben megy. Csakúgy, mint a lemondás alkoholoról, kedvenc ételről, cigarettáról, bulizásról, mások kibeszéléséről. A szöbőjtnék szintén nagy az ereje, akár a digitális böjtnék, hiszen a képernyő, a közösségi média régóta rabságban tartja az emberiséget. Ha az elmúlt hetekben volt bennünk fogékonyság a böjtre, akkor áldott időszakként élhattük meg e napokat. Így nagyobb az esélyünk arra, hogy visszataláljunk önmagunkhoz, és visszanyert emberarcunkat a fény felé fordítsuk az „erdőfürdőben”.

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELYEK ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDNEK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNÁNAK, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZNÉNEK BELŐLÜK. ÍME EGY CSOKOR:

Csendes Sándor,
berzencei plébános:

– Nem a bűneinkért meghalt, s értünk feltámadt Krisztus rendíti meg az emberiséget, hanem saját magunk és szeretteink nyomorúsága, kiszolgáltatottsága, szenvedése és halála rendíti meg az embert. Krisztus kereszthalála és feltámadása válasz erre a megrendülésre. Nem a halálé az utolsó szó, hanem az életé. Ez a húsvéti misztérium örökké visszhangzik a világban, és mindazokat megszólítja, akik keresik az igazságot, a szeretetet és a reményt.

Czóbel Marianna,
kaposvári tűzzománcművész:

– A valóban művészi alkotás esztétikai élményt ad, hiszen a szépség, a jóság Istentől ered, és ez az élmény belső tartalmakat mozgósít. Csakúgy, mint egy kiváló színházi előadás, egy katartikus zenei élmény vagy egy remek kötet. Biztos, hogy akadnak alkotók, akik hit nélkül próbálkoznak; én nem közülük való vagyok, és úgy vélem, a művész hite tükröződik a művön. Kisugárzása van a munkájának, és üzenetével képes megszólítani a szemlélőt. Ha az alkotóból

hiányzik a hit, hamissá válik a mű. Bele se merek gondolni, hogy tudnám én hit nélkül hitelesen megformálni Jézust, Máriát és Józsefet, a háromkirályokat vagy a keresztet és a szentek sorát?!

Gosztonyi Zoltán fafaragó,
a népművészet mestere, a kaposvári
Szent Margit – Szent József Egyházközség
képviselőtestületének tagja:

– Zajos világunkban szükséges a csend, a magunkba figyelés és a hálaadás. A művészetről azt tartom: az evangelizáció magas foka. Azért fohászok, hogy minden ember lehetőleg azzal foglalkozzon és azt csinálja, de csak azt, amihez ért. Maximálisan adjon bele mindent, hogy a tőle elvárható legkiválóbb minőség szülessen. Egyébként minden nap hálát adok a kis és a nagy teljesítményekért, örömökért. Családomért, két leányunokámért, abban bízva, hogy további unokáim is születnek majd, és még népesebb lesz a családunk. Aztán ahogy telik felettünk az idő, egyre inkább felértékelődik az egészségünk. Így az Istennel való beszélgetés kapcsán a szellemi-fizikai lét is nagyobb teret kap.

A sötétség ellen világossággal kell küzdeni

Szöveg és fotó: KLING MÁRK

Folyamatosan imádkoznak papi és szerzetesi hivatásokért az andocsi Nagyboldogasszony Bazilikában. Március 2-án a rózsafüzér imádságot követően Lackfi János költő, író és felesége, Bárdos Júlia tett tanúságot hitükről, valamint Mária-hoz és Andocshoz fűződő kapcsolatukról.

A tanúságtételt követően Varga László megyéspüspök mutatott be szentmisét. A megyéspüspök prédikációjában arra buzdította a zarándokokat, hogy ne a sötétségről, hanem a fényről, Isten világosságáról, szeretetéről és ígéről beszéljenek.

– „Árnyék mögött fény ragyog, nagyobb mögött még nagyobb, s amire nézek, az vagyok” – idézte Gyökössy Endre református lelkész, pasztorálpszichológus szavait a megyéspüspök prédikációja elején.

– Jézus a mai evangéliumi szakaszban felteszi a kérdést, hogy „miért látod meg a szálkát embertársad szemében, amikor a magad szemében a gerendát sem veszed észre?” Mi szúr szemet a másik emberben? Mit teszel szóvá? Mi az, amit észreveszel és ki is mondasz?

„Amire nézek, az vagyok”. Azért veszed észre ezeket a dolgokat, mert benned már ott vannak, s azért szúr szemet, mert nem kezeled azt, ami benned van. Menynyi felesleges szóról kell számot adnunk Istennek, mert elfecséreltük azokat a bűnre, gonoszságra, a rosszra. Szóvá tettük, továbbadtuk, nagyítottuk, terjesztettük. Terjesztjük a gonoszságot, a rosszat, mert az mindig szemet szúr. Valószínűleg azért, mert ott van bennünk is, csak sokkal ne-

hezebb magunkból eltüntetni, mint a másik embernél szóvá tenni.

Akármerre lapátoljuk a ganét, az mindig az marad. Akár jobbra, akár balra szórjuk a rosszat, az mindig rossz marad, s minél többször tesszük ezt, annál nagyobb lesz a félelem, a sötétség és a kétségbeesés társadalmunkban, Egyházunkban, közösségeinkben, családjainkban és a saját szívünkben is. Miért veszed észre a szálkát felebarátod szemében? Lehet-e ítélkezés nélkül élni? Van-e esélyünk arra, hogy észrevéve a rosszat, ne tegyük azt szóvá? Ami szóra sem érdemes, az a bűn. A bűn nem örök, csak ideiglenes, esetleges. Ami örök, az a szeretet, az Isten ígéje és országa. Miért nem beszélünk róla többet? Ha látod, hogy mekkora a sötétség

a társadalomban, az Egyházban, vagy a másokban, akkor választás előtt állsz. Ha beszélsz róla, terjeszted, akkor hizlalod a gonoszt, akinek így még nagyobb hatalma és ereje lesz feletted is. A sötétség ellen világossággal kell küzdeni. Ha látod, hogy mennyi rossz, mekkora sötétség van körülötted, kapcsolj fényt! Beszélj a világosságról! Ezért kaptad a szavaidat, a beszédképességed. Tedd szavá a világosságot, növeled a fényt a szavaiddal, s akkor benned is növekedni fog a fény. Beszélj a jóról, a szépről! Jelen van! Beszélj az igazságról, ítélkezés nélkül! Beszélj a szeretetről, irgalomról, szelidségről, békességről, a Lélek gyümölcseiről és ne a test cselekedeteiről!

Ez nem azt jelenti, hogy homokba dugjuk a fejünket. Azt sem jelenti, hogy nem veszünk tudomást a rosszról. De, látjuk, csak nem adunk neki nagy esélyt, több teret, hanem megállítjuk a szánk kapujánál. Láttam, de nem mondom ki, nem adom tovább, mert ezzel csak növelem a gonosz hatalmát, a sötétség birodalmát. Minden alkalommal el kell döntününk, hogy sötétségnek, vagy a fénynek adunk-e hangot.

Hogyan lehet növelni a fényt? A mai evangélium utolsó mondata így hangzott: „A szív bőségéből szól a száj.” Amiről beszélsz, az van a szívedben. Ami kijön ki a szádon, az a te szívedben van jelen, nem a másikkéban. Azért veszed észre, teszed szavá, mert az ott van benned. Növeled a fényt a szívedben! Ehhez először ki kell lépni a cirkuszból, melyet a sátán szervez a világban. Lenyűgöz bennünket, azonban mi lenne, ha helyette inkább a jobbik részt választanánk, a csendet? Azt nem szereti, ott nem kap teret. Mi lenne, ha naponta odaállnánk Isten elé, mondva neki, hogy megérkeztem, szeretném megtölteni veled a szívemet, mert a világgal már tele van? Szeretném a te fényedet, a világ világosságát olyan szinten befogadni, hogy túlcsoorduljon a szívemen és a számon.

Ha naponta megtöltenék Isten szavának az örömhírével a szívünket, nem is tudnánk másról beszélni, teljesen feleslegesnek éreznénk kinyitni a szánkat a rosszra. Töltsd meg a szívedet az örömhírral, Isten örömeivel, szeretetével, békéjével és igazságával! Amikor mások a rosszat mondják, vállald fel, hogy a világosság gyermeke vagy és beszélj a világosságról, a jóról!

A világ világosságának fényét először magadban kell növelned, s ez a fény idővel megjelenik majd kívül is. Látni fogják a tekintetedben, a mosolyodon, a szeretetedben, a gesztusaidon, a jelenléted minőségén. Nem lehet letagadni, hiszen telve a szíved, s ezt az örömet átveszik a többiek is, megfertőződnek vele, mert örömben és szeretetben élni jó, világosságban élni fantasztikus. Naponta pazarold az idődet az Isten szeretetével való betöltekezésre! – buzdított a megyéspüspök szentbeszédében.

Megható és vidám pillanatok a Szent Gellért Iskolában

Az édesapákat ünnepelték Tabon

Szöveg: KOVÁCS GABRIELLA

Szent József ünnepén az édesapákat ünnepelték a tabi Szent Gellért Római Katolikus Általános Iskola és Óvodában. A délután folyamán a gyermekek édesapjukkal, nagypapáikkal együtt ünnepelhettek, elmélyülve a hit és a szeretet üzenetében.

Az apák napi esemény ünnepi szentmisével kezdődött a tabi katolikus templomban, melyet Sifter Gergely plébános, helyettes esperes celebrált. Prédikációjában kiemelte, hogy az apai szerep milyen fontos és felelősségteljes hivatás. Hangsúlyozta, hogy az édesapák nem csupán kenyérkeresők, hanem erkölcsi és lelki támaszai is családjuknak.

Gergő atya kiemelte, hogy az apai szeretet türelmet és áldozatot kíván, akárcsak a Mennyei Atya irántunk való szeretete. Szavai nyomán elgondolkodhattak az édesapák arról is, milyen fontos az érzelmek kimutatása és a jelenlét: „Egy édesapa keze nemcsak a munkában erős, hanem az ölelésben is. A gyermeki léleknek szüksége van erre az erőre és gyengédségre egyaránt.”

Gergő atya Szent József alakját, mint az apaság legfőbb mintaképét hozta például. „Szent József az igaz ember mintaképe. Élete középpontjában Isten állt, és minden döntésében az isteni akaratot követte.”

A prédikáció során a plébános rámutatott arra is, hogy a világ zajában milyen nagy szükség van az édesapák csendes, de határozott jelenlétére: „József csendes, de erős jelenléte a család számára biztos támasz volt. Az apaság nem a nagy szavakról, hanem az apró, hétköznapi tettekről szól.”

Végül arra biztatta az édesapákat, hogy merjenek Istenhez fordulni: „A mai apák is merítsenek erőt Szent József példájából, hiszen az igazán erős ember az, aki tudja, hogy szüksége van Isten segítségére.”

A szentmisén, majd az azt követő rendezvényen a Szent Gellért Énekkar előadásában csendültek fel megható dallamok, majd a 2. osztály tanulói osztottak meg kedves idézeteket az édesapákról. Az est egyik legvidámabb pillanata a 3. osztály előadásában a „szárazföldi szinkronúszás” volt, amely mosolyt csalt a jelenlévők arcára.

Látogatás a Somogy Vármegyei Büntetés-végrehajtási Intézetben

Krisztussal le lehet térni a bűn útjáról

Szöveg és fotó: DR. SITKEI LUKÁCS

Decemberben több alkalommal is a kaposvári börtönbe látogattak a Kaposvári Egyházmegye börtönpasztorációs munkatársai és szolgálattevői. Karácsony napján szentmisére hívták a fogvatartottakat a Szent Lénárd börtönkápolnába. A szentmisét Horváth József honvéd alezredes, tábori lelkész mutatta be dr. Sitkei Lukács börtönpasztorációért felelős diakónus és a Szeretet Misszionáriusai nővéreinek jelenlétében. A tábori lelkész prédikációjában hangsúlyozta, hogy Isten annyira szereti az embereket, hogy bűneik ellenére is egyetlen Fiát, a Megváltót küldte el hozzánk, azokért is, akik börtönben vannak. Eljött, hogy mindenki kaphasson egy új esélyt, s ha Jézus mellett döntünk, akkor ő képes lépésről lépésre megváltoztatni az életünket.

December 30-án Varga László megyéspüspök mutatott be szentmisét az intézetben, melyet a fogvatartottakért és a büntetés-végrehajtásban szolgálatot teljesítő személyi állományért ajánlott

fel. Szentbeszédében az újszülött Jézus első látogatóiról szolt, a pásztorokról, akik akkoriban a közösségektől és gyakran a vallásos élettől is távol, a pusztában, saját törvényeik szerint éltek, viszonylagos számkivetettségben. A

pásztorok azonban mégis felismerték a szegényes istállóban született gyermekben a Megváltót. Ők lettek Isten testének első imádói. A kegyelem folytán, bűnös életük ellenére első és megtérő tanúi lettek a megtestesült reménynek.

Siófoki programcunami a Házasság Hete alkalmából

„Örök feléd a hűségem”...

Szöveg: SZALAI-CSEH ANETT

Fotó: HABI NIKOLETT, DUNAI ZOLTÁN

Az idei Házasság Hete programsorozat nyitórendezvénye a XII. katolikus bál volt, mely a balatonkiliti és siófoki közösségek közös szervezésében valósult meg. A nagyszabású eseménynek idén is a Balaton Hotel biztosított méltó helyszínt és szolgáltatott teljeskörű vendéglátást. 190 fő részvételével hajnalig tartott a mulatság, a töretlen jó hangulatról a DeLuxe Party Music gondoskodott, és adakozó kedvben sem volt hiány. A belépőjegyek árából és a tombolajegy-árusításból befolyt bevételt a korábbi évek gyakorlatának megfelelően idén is karitatív célokra fordítjuk, ezúttal a kiliti katolikus közösségi ház felújítására.

Nagy sikernek örvendett a Szerelmes kalandtúra pecsétgyűjtő füzetecske, aminek köszönhetően egyre színesebb programokkal tölthettek minőségi időt egymással a szerelmesek. A korábbi évekhez képest meghosszabbított leadási határidővel próbáltunk kedvezni minden lelkes résztvevőnek, hogy az egymásnak

ajándékozottság érzésén túl a nyereségszámításból is minél többen részesülhessenek.

A házasság hete idei mottójához igazodva, házaspáros immunerősítő sétával készül-

tünk, hogy minél többeket ösztönözzünk párkapcsolati beszélgetésre egy jóízű séta mellett. A „Mozgásra fel!” jeligére közös pingpongozást hirdettünk szerelmespárok részére, Bartha Béla református lel-

– A 2025-ös év a remény éve a katolikus egyházban. Azért jöttem ma hozzátok – mondta a megyéspüspök –, hogy a remény örömét hirdessem nektek. A megszületett Krisztust követve, az ő erejével le lehet térni a bűn útjáról, mert ő nem csak a bűnt, de még a halált is legyőzte. Van feltámadás! Van remény! A cél a mennyország! – buzdított a főpásztor. A szentmise végén a fogvatartottak nevében egyikőjük megköszönte az Egyház és a hívek karácsonyi ajándécsomagjait. Kiemelte, hogy a csomagok sok hasznos dolgot tartalmaztak. Azzal, hogy ajándékot kaptak, könnyebben viselték el, családjaiktól távol kellett tölteniük az ünnepet.

A kaposvári Nagyboldogasszony Plébánia, valamint a kaposújlaki filia közössége karácsony előtt megajándékozta a kaposvári börtönben fogvatartottakat. A 30. Férfi Cursillo munkatársi csapata segítségével és a Mécses Szeretszolgálat ajándékaival együtt több mint 90 fő, elsősorban kapcsolattartó nélküli fogvatartott tapasztalhatta meg Isten gondviselését egyházi közösségeink tagjainak nagylelkű adományai által. A börtönkapolnában tartott tanúságtevő alkalmon Károly Róbert, a székesegyházi plébániaközösség tagja beszélt az életében megtapasztalt Jézus Krisztusról, majd a fogvatartottak megköszönték a számukra küldött csomagokat és a bennük lévő bátorító sorokat.

Az igazi érték az emberek szívében rejlik

Emlékplakett Tab plébánosának

Forrás: UTOLSÓ VACSORA PLÉBÁNIA, Tab

Nemzeti ünnepünk alkalmából Bábonymegyer Községért emléklakettet adományoztak Sifter Gergely tabi plébánosnak, püspöki biztosnak, aki így köszönte meg az elismerést: Mélységes hálával álllok ma itt Önök előtt, hogy megköszönjem a Bábonymegyer Községért emléklakett kitüntetését. Őszintén szólva nem számítottam rá, de éppen ezért még meghatóbb és igazán jólesik ez az elismerés. Ez a díj nemcsak személyes megtiszteltetés, hanem annak a közösségnek az érdeme is, amelynek szolgálatára hivatott vagyok. Plébánosként nap mint nap tapasztalom, hogy az igazi érték az emberek szívében, az összefogásban, a hitben és az egymás iránti szeretetben rejlik. Ezért ezt az elismerést nemcsak magaménak érzem, hanem mindazokénak is, akik velem együtt munkálkodnak a hit, a remény és a szeretet jegyében. Köszönöm mindazoknak, akik támogattak, bátorítottak és segítettek ezen az úton. Külön köszönöm a község minden polgárának, egyházközségünk minden tagjának, akiknek mindennapi jósága, imája és elkötelezettsége inspirációt jelent számomra. Isten áldása kísérjen mindannyiunkat, és adjon erőt a további közös munkához! – zárta gondolatait.

kész úrnak köszönhetően, az Asztalitenisz klubban. Népszerű film vetítésére esett a választásunk, amikor a siófoki római katolikus plébánia támogatásával a Futni mentem című előadást tűztük műsorra szombat délelőtt a Siómoziban. Rekord gyorsasággal teltek meg a meghirdetett helyek, a program pedig hozta mindazt, amit ígért, egy vidám hangvételű, könnyed kikapcsolódást kicsiknek és nagyoknak, családosoknak és fiatal pároknak egyaránt.

Szerelmes Kvíz keretében teheték próbára tudásukat a vállalkozó kedvű és vidámságra nyitott párok és baráti asztaltársaságok a Lógó Üvegben, ahol profi kvízmeister vezetésével sok nevetést és közösségi élményt tartogatott az este, nem utolsósorban teret engedve közösségünk tagjai közötti és azon kívüli kapcsolódásokra is.

Hasonlóan vidám hangvételű, szórakoztató kikapcsolódást nyújtott a Kaposvári Egyházmegye támogatásával megvalósult Borvirágok című gasztroszínházi előadás a Balaton Hotelben, melynek premier bemutatójára közel 100 néző váltott jegyet.

A felhőtlen szórakozásról Gonda Kata és Kenderes Csaba gondoskodtak.

Az Oltáriszentség előtt időzve nyitottuk meg szívünket Jézus előtt dicsőítő szentélmény keretében. A siófoki plébánia gitáros zenekara méltó és meghitt alkalmat teremtett a lelki feltöltődésre és közös, vezetett imádságainkban kísértek bennünket, melyeket a résztvevők egymásért, házastársaikért és családjaikért ajánlottak fel. A kiliti római katolikus templom kertjében kialakított Házaspárok útjának állomásai idén is hozzásegítettek bennünket ahhoz, hogy rátekintsünk párkapcsolatunk különböző élepszakaszaira. Aktív résztvevőként bekapcsolódva a felolvasá-

sokba, egyszerre tudtuk mások számára megjeleníteni, majd saját magunkban elcsendesedve végig elmélkedni közös életünk egyes mérföldköveivel járó feladatok nehézségeit és örömteli eseményeit.

A tizenöt állomás megtételét követően Balatonkiliti plébánosa, Bicsár László atya közbenjárásával Isten áldását kértük házasságunk szentségére.

A vasárnapi szentmise és istentiszteletek

alkalmával került sor a házaspárok megáldására a siófoki és balatonkiliti katolikus és protestáns templomokban. Az egység jegyében idén is közös ajándékkal készültünk, mely egy a házaspárok áldását megjelenítő emléklap és egy kis üveg méz volt, annak reményében, hogy a mézesheteket nemcsak a nászút alkalmával ízlelhetik meg a hitvestársak.

A házasság hete programsorozat zárásaként Uzsálné dr. Pécsi Rita előadását hallgathatta meg a kedves közönség a Kálmán Imre Művelődési Központban Beszélgetés vagy internet címmel.

Egy szellemi égbolt alatt...

Szöveg: BALÁS BÉLA

A regnumi közösséggel a legjobbkor találkoztam. 1948 őszén meghalt édesanyám. A tanító néni bejelentette: megszűnik a cserkészlet, lesz helyette pajtás, meg úttörő...

A városszélén laktunk, könnyű lett volna elzúlnom, csak hogy ekkor rátaláltam Rózsavölgyi atyára. Megkaptam életem első Bibliáját. Olvastam kitűnő könyveket Tóth Tihamértől és Koszter atyától. Sokat kirándultunk, eveztünk, játszottunk, észrevétlenül átalakultunk... Előbb kaptuk a kereszténység gyakorlatát, később az elméletét. Vas István szavával: e kettő egy szellemi égboltot alkotott, és én itt otthonra találtam. Teltek-múltak a boldog gyermekévek és rajtaműtött egy új világ. Idézések a Belügybe, kihallgatások, házkutatás. Mindezeket már messziről figyeltem. Esztergomban papnak készültem. Édesapám bölcs ember volt, átnézte az otthon maradt holmimat. A veszélyesnek tűnőket magával vitte munkahelyére, a Ganz-gyárba. Ez az anyag aztán ide-oda vándorolt, „politikai barométerként” jelezve az idők járását. Amikor apám váratlanul meghalt, nekem kellett a hátra maradt apróságokat hazahozni. Együttal átnéztem a nyári táborok naplóit, a régi fényképeket, az '56-os forradalom történetét úgy, ahogy én láttam. Majd visszacsomagoltam és az akkori állomáshelyemen, Nagymaroson a padláson elrejtettem. Közlekedett a forradalom tizedik évfordulója. Múltak

a napok és addig járkáltam föl-alá, amíg döntöttem: az egész csomagot elégettem. Az események engem igazoltak. Évek múltán behívtak és egész nap faggattak. Különösen érdekelte őket az eltűnt csomag. Kérdezték, mi maradt a hagyatékban. Én buzgón soroltam: ceruzák, körző, radír... Semmi-re sem jutottunk egymással. A terhelő „bizonyíték” eltűnt. Csak én tudtam, hogy hová lett.

Évtizedekkel később az Állambiztonsági Levéltárban rátaláltunk egy adatra. Annak idején éjszaka jelentkezett a gyári ügyeletnél az illetékes elvtárs, aki miután megnézte a csomag tartalmát, azt gondosan visszatette eredeti helyére. Az egész ügyet államtitokként kezelték. Utólag is mérhetetlen nyugalom száll meg. Jézus nem hagyott magamra. Teljesült a Máté evangélium 10. és 11. fejezete.

Ha az egykori regnumi közösség lelkiségéről, módszereiről igyekeznék beszámolni, kevés lenne a papír, elfogyna a tinta. Történetek hibák is, nekünk is voltak gyönni valóink. Kódbé vész például, hogy az ellenünk barkácsolt három per melyik szakaszában történt egy apróság. Máriaremetén a barlang felett találkoztunk. A ritkás erdőben messziről látszott, hogy követ-e valaki bennünket. Örültünk egymásnak, osztozkodtunk a szép emlékeken. Werner atya éppen azt mesélte, hogy a zsolozsmás könyvében van egy cédula azok nevével, akikért naponta imádkozott. A nyár elején jutott eszébe, hogy az öt elítélő Bimbó Istvánért még nem fohászkozott. Nosza, egy hónapon át megtette. Akkor jött a hír, amit a Magyar Nemzet is leközlött, hogy a bíró meghalt. Erre Emődi atya közbeszólt: Te, Lojzi! Légy szíves, a többiekért is imádkozz! A hófehér hajú, csillogó szemű szent ember zavarba jött. Pontosította önmagát: No, nem azért imádkoztam, hogy meghaljon!

A társaság jót derült, és az élet – a miénk – ment tovább.

A szenvedés erősebbé tesz...

Szöveg: LÉVAY MÁRIA

Isten csodálatos, mindennél nagyobb ajándéka a hit. Olyan hívő emberként állítom mindezt, aki életének egy lázadó, öntelt időszakában megpróbált hit nélkül élni. Isten azonban nem engedte el a kezem, és visszavezetett a hit útjára. Emlékszem, korán érkezett akkor a tavasz, épp csak kezdetét vette a böjti időszak, amikor hosszú idő után először járultam újra szentgyónáshoz. Egy plébános ismerősömet látogattam meg betegségéből való lábadozása idején, aki beszélgetés közben szeliden kifaggatott. Nem sejtettem, hogy gyónás lesz a beszélgetésünk vége, de soha nem felejttem el, mit éreztem, miközben zokogva soroltam az atyának a hit nélkül töltött hónapok, évek történéseit. Nem próbáltam menteséget keresni bűneimre, hisz tudtam, egyedül magamban kereshetem eltévelyedésem okát. Csodálatos érzés volt, amikor könnyeimen át megpillantottam a stólát az atya nyakában, melyet gyóntatás alkalmával szokott viselni. Ma sem tudom, mikor került oda, csak a kezére emlékszem, ahogy keresztet vetve feloldoz bűneim alól. Másnap a vasárnapi szentmisén került sor a szentáldozásra, amely alatt és után sem tudtam parancsolni a könnyeimnek. Életem második „elsőáldozása” a legsodálatosabb emlék maradt számomra. A hamvazószerdától húsvétig tartó böjti időszak, Krisztus kínszenvedésének emlékszakasza, a bűnbánat és a húsvétra való előkészület ideje is főhelyet foglal el azóta a szívemben.

Nagyböjt idején gyakran eszembe jut a gyermekkorom, s a nagyanyám, akit bármiről faggathattam, mindig válaszolt nekem. Tőle hallottam azt is, hogy a korai keresztények nagypénteki és nagyszombati böjtjéből fejlődött ki tulajdonképpen a nagyböjt, mely alatt egyesek húsvéti előkészület gyanánt egy, mások két napig, ismét mások 40 óráig böjtöltek. Alexandriában 250 körül már kenyéren és vízen böjtöltek a hívek egész nagyhatán át, sőt még előbb is.

A nagyböjt előírásai különbözők voltak Keleten és Nyugaton; Nyugaton csak a vasárnapokat számították le, amikor nem böjtöltek, míg keleten szombaton és vasárnap sem böjtöltek. Nyugaton a 7. és 8. századfordulón kezdtek hamvazószerdával a nagyböjtöt. Ebből a szokásból lassanként törvény lett, melyet II. Orbán pápa a beneventi zsinaton 1091-ben megerősített. Sok helyen nyugaton a 9. és 14. század között a nagyböjt a papság számára már hamvazószerda előtti vasárnap elkezdődött. A 11. századig nagyon szigorúan böjtöltek: késő délutánig nem ettek semmit, a böjti napokon pedig nem fogyasztottak húst, tejterméket és tojást. A nagyböjti önmegtartóztatás legszigorúbb változata a negyvenelés volt. Ilyenkor a böjtölő csak negyvenszer, tehát naponta csak egyszer, naplemente után evett ebben az időszakban. A katolikus egyház a régebbi szigorú szabályokon mára már enyhített: szigorú böjtöt hamvazószerdára és nagypéntekre ír csak elő.

Nagyanyám mesélte azt is, hogy régen a hittanulók ekkor ismerkedtek a hittételekkel, Jézus életével. Húsvét vigíliáján, nagyszombat éjjel keresztelték meg aztán őket. Az ókorban minden évben csak ezen a napon kereszteltek. A nagyböjti időszak liturgikus színe a bűnbánatot jelképező lila, azaz a violaszín. A katolikus egyházban az egész időszakban nem hangzik fel a miséken az örömt kifejező alleluja, s a templomokat nem díszíti virág. Ennek az időszaknak egy sajátos szertartása a keresztúti ájtatosság, Jézus szenvedéstörténetének megjelenítése. Liturgikus hagyomány, hogy nagyböjt ötödik vasárnapjától, vagyis feketevasárnaptól a feltámadási szertartásig a templomi feszületeket, továbbá a főoltár képét violaszín böjti lepellel eltakarják.

Ilyenkor nagyböjtben, a keresztúti ájtatosságot imádkozva gondolatban ott látom én is magamat a tömegben, mely kétezer évvel ezelőtt Jézust a Golgotára kísérté. Mélységes szegény érzek a krisztusi, önzetlen szeretet láttán, és vágyak, hogy hozzá hasonlíthassak, pedig ugyan csak messze vagyok Tőle! Emberi gyarlóságomban csak könyörögni tudok Hozzá: Taníts meg, Uram arra, miként követhetek?! Aztán elgondolkodom, milyen könnyű is kimondani: kész vagyok mindenre, amit Isten kíván tőlem, ám ha életünkben valóban megjelenik a kereszt, hogy megriadunk! Mindjárt elfelejtjük hangzatos felajánkozásunkat, melyeket lám, nem is gondoltunk komolyan. Amikor az élet próbára tesz olykor minket is, mi csodál-

Isten képmásai vagyunk mindannyian

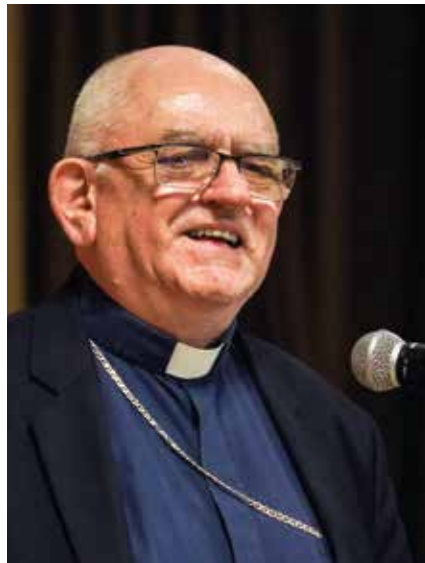
Az eredendő jóság bennünk él

Szöveg: LŐRINCZ SÁNDOR

Szines szolgálatuk során megdöbbentő, derűs vagy kissé bizarr helyzetekkel az egyházi személyek is szembesülnek, s nemcsak a gyóntatófülkében, hanem azon kívül is. A hiteles tanúságtételeket az élet írja, és a hit zárandokaiként magunk is tanulhatunk belőlük, gazdagodhatunk általuk. Akkor is, ha ott berzenkedik bennünk: mindenkinél a saját problémája a legnagyobb. Egy-egy történet tanulsága nyomatékosíthatja: saját szomorúságunk, kétségbeesésünk, reményvesztettségünk, mi több, tragédiánk nyomába sem ér annak, mint amit a szentmisén megosztott velünk a pap.

A tanúságtételek elvezethetnek bennünket a tisztánlátáshoz, és előbb-utóbb agyat érhet a felismerés: lám, lám más is kerülhet hasonló helyzetbe, mint amiben éppen mi vagyunk. Egy-egy őszinte történet arra is biznyság lehet: ne akarjunk tökéletesek lenni. Isten szeretete bennünket, tökéletlen embereket is utolér, csak hagyjuk. És talán az sem baj, ha – folyamatosan karbantarva lelkünket –, fogékonyak vagyunk a humorra, a derűre, amely, tudjuk jól, a legkiválóbb feszültségoldó.

Varga László kaposvári megyés püspök egyik tanúságtételében arról beszélt: még plébános

korában évekig gondoskodott két, fogyatékkal élő testvéréről, s egyszer meglátogatták a du-naharaszti sérülteket.

– Ahogy megérkeztünk, kiszedtem a kocsiból a barátaimat, és azt látom, rohan felém a ház egyik lakója, a református Vili. Átnyalábolt, összevissza csókolt és azt kérdezte:

Varga Laci, tudod, mi a legszebb ige a Szentírásban? Nem tudom – válaszoltam. Hát az, s már mondta is János evangélistával: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta oda, hogy senki el ne vesszen, aki őbenne hisz, hanem örök élete legyen.” Tudod, Varga Laci, engem úgy szeret az Isten, hogy el ne vesszek – lelkesedett örömeiben. Vili komfirmált, tisztában volt a lényeggel. Azzal is, hogy Istent megközelíthetjük az értelmünkkel, de csak a szívünknek nyílik ki igazán.

A történet folytatódott, hiszen Laci atyát azért hívták, hogy egy református lelkésznel tartson közös istentiszteletet a Bárka által működtetett lakóotthonban.

– Az istentisztelet idején Vili ott volt mellettem, s odafordultam hozzá: No, Vili, melyik, a legszebb ige a Szentírásban? Vili rám nézett, majd bele a kamerába, és azt mondta: Pap vagy, és nem tudod? Nagy volt a derűtség.

Laci atya arról is mesélt: a közelmúltban misére hívták a hajléktalanokat, s ő maguk prédikáltak. Az volt a feladat, hogy elhunyt társaikról legalább egy jót mondjanak. Egymást túllícitálva kiabáltak: xy milyen jó ember volt.

Igen, mindannyian Isten képmásai vagyunk, az eredendő jóság bennünk él. Ha ezt megérezzük – tisztelettel és szeretettel egymásra tekintve –, valóban kinyílik a világ.

kozunk el a legjobban, és igyekszünk kibújni a próbatétel alól. A kereszttől, legyen bár jelentéktelen, apró csupán, megrémülve máris szabadulni szeretnénk.

Jézus nélkül senki nem képes vállalni a keresztet, még megemelni sem tudja, mert elviselhetetlenül nehéz a súlya. Bármennyire erősnek hisszük magunkat, a kereszt, melyet viselnünk kell, felülmúlja erőnket, és összeroskadunk a szenvedés súlya alatt. Csak a hit segíthet, hogy újból felegyenesedni tudjunk, és haladni tovább életünk rögös útján. Nehéz önzetlen lélekkel másokért szenvedni. Véges emberi értelmünk számára szinte elképzelhetetlen mindez. Nyitottnak, nagylelkűnek, szeretőszívűnek lenni az értelmetlenekkel, a durvákkal, a tapintatlanokkal, a gonoszokkal szemben, embert próbáló feladat. Emberi természetünknek ellentmond a krisztusi szeretetparancs: a rosszat jóval viszonzod! De nehez is keresztényi lelkülettel fordulni embertársaink felé, amikor az ember szándékát oly gyakran félreértik, ha rosszakarattal gyanúsítják, megrágalmazzák! Csakis a hit adhat erőt ilyenkor, hogy elviselni tudjuk az igazságtalanságokat.

Jézus kereszttűje, értünk elszenvedett keresztalála fontos dolgokra tanít meg minket: a szenvedést nemcsak elviselni lehet, hanem győzni is lehet felette. A hitetlenek nehezen ismerhetik fel a feltámadás misztériumának örök ígérését: a rossz soha nem győzheti le a jót. Ha olykor átmenetileg félre is tudják állítani örökérvényű, emberi értékeinket, a jó mindig győzedelmeskedni fog a gonosz felett. Mert minden szenvedés erősebbé teszi a lelket, hisz belőle mindenkor áldásforrás fakad, azaz minden Nagypéntek után eljön a húsvét, a Feltámadás, az Élet.

Czóbel Marianna: A Megfeszített (tűzzománc)

25. alkalommal rendezték meg a Balatonszemesi Katolikus Találkozót

Szöveg és fotó: KLING MÁRK

Több százan érkeztek március 1-jén a Kaposvári Egyházmegye különböző pontjairól a balatonszemesi Reich Károly Általános Iskolába, hogy részt vegyenek a 25. Balatonszemesi Katolikus Találkozón. A több mint két és fél évtizedes múltú visszatekintő találkozó elején Borza Miklós plébános és Nagyné Tóth Mónika ötletgazda köszöntötte a jelenlévőket, majd Szabó Gábor piarista szerzetes tanításában többek között arról beszélt, hogy miként tudjuk behívni Istent a döntéseinkbe, hogyan tudjuk az árral szemben úszva megélni a kereszténységünket, valamint, hogy optimizmus helyett miért fontosabb reálisán, de a remény fényében szemlélni a világunkat.

A piarista szerzetes tanítását követően Németh Imréné Memi és Németh Imre tettek tanúságot. Személyes hang-

Árral szemben úszva megélni kereszténységünket

vételű, mély tanúságtételükben az életük során megélt istenélmények, örömek mellett arról is beszéltek, hogy a nehézségek, küzdelmek időszakában miként kaptak segítséget a Jóistentől.

Délután vezetett szentségimádáson mélyülhettek el a jelenlévők, majd Szikora Róbert eMeRTon és Máté Péter-díjas énekes tanúságtételében többek között arról beszélt, hogy miként tudja megélni a hitét művészetében: A tanúságtételek ideje alatt a hatodik osztályosnál fiatalabb gyermekeket Kett-féle padlóképes foglalkozással, társasjátékkal, zenés-énekes, valamint kézműves programokkal várták a szervezők. A találkozót – melyen a zenei szolgálatot a Siófoki Plébánia gitáros zenekara végezte – szentmisével zárult, melyet Varga László megyéspüspök mutatott be.

Az idő múlhat, a szépség, a jóság és az igazság örök

A 125 ÉVE SZÜLETETT JÓZSEF ATTILA-DÍJAS ÍRÓRA EMLÉKEZTEK A PARLAMENTBEN. DR. MÁTRAI MÁRTA, AZ ORSZÁGGYŰLÉS HÁZNAGYA NAPIREND ELŐTTI FELSZÓLALÁSÁBAN KIEMELTE AZ 55 ÉVE LEZÁRULT ÉLETMŰ EGYES EPIZÓDJAIT, HISZEN ÚGY VÉLI: A GÖLLEI SZÜLETÉSŰ ÍRÓ, MEZŐGAZDÁSZ IRODALMI TELJESÍTMÉNYE EZIDÁIG NEM KERÜLT BE AZ IRODALMI KÁNONBA, PEDIG JÓKAI UTÁN A LEGOLVASOTTABB SZERZŐ, MŰVEIT TUCATNYI NYELVRE FORDÍTOTTÁK, AZ ÁLTALA ÍRT KÖTETEK ELADOTT PÉLDÁNYSZÁMA JÓVAL TÍZMILLIÓ FELETTI.

Szöveg: LŐRINCZ SÁNDOR

Mátrai Márta felszólalása kezdetén emlékeztetett Fekete István 2004-es göllei újratemetésére, ahol a Magyar Írószövetség nevében búcsúzó Jókai Anna utalt a Zsellérek című művére is. A múlt század 50-es éveiben indexre tett, tiltott olvasmányra, melyben Fekete úgy ítéli el az erőszakos, gyilkosságba torkolló, bolshevik kezdeményezéseket, hogy az akkori fennálló társadalmi igazságtalanságokat nem eszményíti. Elítéli a szélhámusokat, a születési kiváltságaikból hasznot húzókat, illúzió nélkül látatja a háború borzalmait, a felelőtlenül játszadozók gyufa-játékát, amiből

aztán világéges kerekedik. De világosan megüzeni: a rosszat egy másik rosszal nem lehet legyőzni, csak az egymás sorában osztozó, Krisztus-alapú szeretet bírhatja le a gonoszt.

A háznagy arról is szólt: Feketét ifjúsági írónak tekintették, pedig jóval több volt annál! Azért lett állatokról szóló történetek írója, mert nem volt hajlandó behódolni a rendszernek. Képtelen volt úgynevezett „vonalas” könyveket írni, ahogy számos kortársa tette, s a kommunisták nem elégedtek meg azzal, hogy a Zsellérek miatt összeverték és fél szemére megvakították, mindent elkövettek azért is, hogy kiretusálják nevét és alakját a magyar irodalom történetéből. Így a mai napig nem került be az irodalmi kánonba, pedig, ahogy Fekete fogalmazott: „Az idő múlhat, a szépség és a jóság, a szeretet és az igazság nem múlik el.”

– Vuk, Kele, Csi, Lutra, Hú, Bogács, A koppányi aga testamentuma, Tüskevár, Téli berek, Ballagó idő, Tíz szál gyer-tya, Kőd... – sorolta a háznagy a gazdag szellemi örökség néhány regényét, elbeszélés-kötetét, majd A bereki ember című, közelmúltban született dokumentumfilmről beszélt, amely visszaadta a mélyen vallásos, katolikus író becsületét. – E dokumentumfilm hitelesen ábrázolja, hogy Fekete István – kinek dédnagybátyja volt Damjanich János tábornok –, spirituális kapcsolatban állt a természettel. Sok időt szentelt arra, hogy megfigyelje az állatok viselkedését. Emellett persze vadász is volt, de a legtöbbit a szemével vadászott a természetben. Így vethette papírra: „Kerestem az utat, a patakot, a nádast, a cserszagú erdőt..., s közben megtaláltam a Hazámat” – emelte ki a háznagy.

Dr. Mátrai Márta: Fekete István az egyik legolvasottabb írónk

Mátrai Márta azt is nyomatékosította: meggyőződése, hogy aki Fekete-műveket olvas, az – előbb-utóbb – visszatér a természetbe. Kézen fogja gyermekét, unokáját, keresztfiát vagy keresztlányát, hogy bebarangolja a tájat. Műveiben pedig izgalmas történetekkel, becsületes és tisztességes hősökkel találkozhatnak a diákok és a felnőttek; bennük van az öröm, a bánat, a szeretet és a harag egyaránt. Regényeiben feltárul az igazságérzet, a tiszta emberség, a becsület és az éber képzelet.

A háznagy rávilágított: a digitális tartalmak térnyerésével kevesebb könyvet olvasnak a diákok. Ezért is öröm, hogy a 125. születési évforduló már most sokakat lázba hozott, hiszen a nevét őrző intézmények, társaságok, közösségek, a 17 Fekete István-émlékhely programjai sorra felidéznek alakját, műveit, ember-és állathőseit, és a közmédia is foglalkozik az életművel. Mátrai Márta javasolta: mindannyian legyünk e nemes mozgalom elszánt „ügygazdái”, hiszen miközben egy kiemelkedő írói életművet népszerűsítünk, a mi lelkünk is nemesedik.

A háznagy ezzel zárta felszólalását: – „Nézem a sötétséget, de látom a csillagokat”, ezt Fekete István írta, ő hagyta ránk e gondolatot, s a XXI. század kíméletlen szellemi harc között élő, fogyasztásra berendezkedett, komfortzónájából nehezen kimozduló emberét arra biztatja:

Másfél évesen a göllei szülőházban

*A természet szerelmese
maradt örökre*

nem lehet olyan sötét, hogy ne keressük a felhők mögött a csillagok rezzenéstelen fényességét...

Mátrai Márta napirend előtti felszólalását nagy taps követte. Zsigó Róbert, a Kulturális és Innovációs Minisztérium államtitkára, miniszterhelyettes megköszönte, hogy a háznagy nagyívű felszólalása által az Országház falai között emlékezhetek Fekete Istvánra, majd válaszában az írói életmű egyes elemeit ismertette.

Gölle nem feledi hűségese fiát

Szöveg és fotó: BODÓ IMRE

Emlékező szentmisével kezdődött a január 25-i program, ahol Szász Gyula plébános méltatta az író életútját, kiemelve hitét és vallásosságát, melyet a legnehezebb időkben sem tagadott meg. A templom megtelt a helyi hívekkel, vendégekkel és a kaposvári, somogyi, dombóvári elszármazottakkal, de még a felvidéki Dunaszerdahelyről is eljöttek az író rajongói.

A szentmisét követően koszorúzásra került sor az író szülőházánál lévő szobornál. Többek között elhelyezték a megemlékezés virágait Bíró Norbert vármegyei közgyűlési elnök és Novák Márk polgármester, a helyi civil szervezetek képviselői, A Nimród vadászújság főszerkesztőhelyettese, Bors Richárd és Bodó Imre elnök, illetve a Bakóciért Egyesület és a dombóvári Fekete István Kulturális Egyesület elnökségi tagjai. Fekete István Művelődési Házban folytatódott a program, ahol Banda Zoltán pedagógus, alpolgármester köszöntötte a megjelenteket. Előadást tartott az író göllei és kaposvári éveiről, visszaemlékezéseiről, számtalan fényképpel és idézettel tarkítva. Opper Lajosné nyugalmazott iskolaigazgató szintén idé-

zeteket olvasott fel. Óvodás és iskolás diákok egy-egy Fekete István verset adtak elő. Harsányiné Babócsai Gabriella felolvasta ifj. Fekete István Chicagoból küldött köszöntő levelét. Jómagam az íróval kapcsolatos levelezésről, újratemetésének előzményeiről beszéltem, illetve bemutattam a dombóvári Fekete István Múzeumot, mely júniusban lesz 30 éves. Szívek Éva Judit titkár pedig felolvasta Kéri László költő, tagtársunk erre az alkalomra írott, Gölle című versét. Az emlékezés kötetlen beszélgetéssel, múzeumlátogatással zárult.

Hölgyeim és Uraim, kedves megjelentek!

Talán nem túl nagy szerénységtől, amiért 68 éves emigrációs életem alatt végzett irodalmi munkásságom alapján magyar írónak tartom magam. Talán ezért, kicsit szegényérzetem van, amiért nem találok méltó szavakat, melyek alapján azt érezhessem, hogy eléggé megköszönhetem a gölleieknek és mindazoknak, akiknek szívében megszületett a gondolat, hogy megtiszteljék Édesapámat, és születésének 125. évfordulója emlékére megrendezzék ezt a szép találkót. Egyben köszönöm a gölleieknek a sok évtizedes anyagi áldozatot és munkát, melyet Édesapám írói és emberi kiválóságának megőrzése és propagálása érdekében kifejtettek és teszik mind a mai napig.

A legőszintebben állíthatom, hogy Édesapám életében igazán boldog csak göllei gyerekkorában volt. Az itt szerzett gyökerétől nem tudott és nem is akart soha elszakadni. Az itteni embe-

rektől tanult és látott igazi emberi értékeket magával vitte és egész életében megtartotta. Szerintem nagyban ebből táplálkozott írói stílusának mélysége is. Felnőtt koromban, amikor magam is író lettem, ez szükségessé tette, hogy megfigyeljem az embereket. Ekkor láttam, hogy amikor Édesapám két szót kimondott, mindig szinte gyerekesen ellágyult az arca.

Ez a két szó: Édesanyám és Gölle voltak!

Nekem kisgyerek óta bálvány volt Édesapám. Igaz becsületemre állíthatom, hogy hosszú, 93 éves életem alatt nem ismertem nála őszintébb, melegszívűbb, felsőrendűbb embert. Őszinteségére jellemző, hogy Ő még a túlzásokat is elítélendő hazugságnak tartotta. Szerénysége pedig legendás volt.

Otthon élésem 24 éve alatt, amikor valami nagyobb elismerést, kitüntetést kapott, szűkebb családi körben, - ami Anyám, Nővérem és én voltunk - kidül-

lesztette mellét és csibészes mosollyal azt mondta: „Ez csak természetes, hiszen göllei vagyok!”

Családom és magam nevében meszesemenő hálával köszönöm a gölleieknek, hogy ilyen szép körülmények között emlékeznek meg hű fiúk 125. születésnapjáról. Hiszem, hogy abból a jobb és békésebb világból, ahol Édesapám most van, szeretettel és hálával nézi Önöket, hogy így megtisztelték az egykori „mestőr Pistát”, akinek gyerekkorában sok helyi lakos szerint, főként akinek becsúzta az ablakait „még a szöme se áll jól!”

Köszönettel és baráti szeretettel gondolva az emléknapi minden résztvevőjére, elbűcsúzom. A szívemben Önökkel vagyok.

Chicago, 2025. január 14.

Ifj. Fekete István

Elment „Bogidoki”

Az életének 78., áldozópapságának 15. évében elhunyt dr. Bogár Gáspár nyugalmazott nagykanizsai káplán lelki üdvéért mutatott be szentmisét Varga László megyéspüspök 2024. december 13-án a nagykanizsai Jézus Szíve templomban. A nyugalmazott káplánt – akit oly sokan „Bogidokiként” becéztek –, a nagykanizsai köztemetőben helyezték örök nyugalomra. A szentmise szónoka Bojtor Róbert miklósfai plébános volt.

– Gáspár atyának Zalaboldogfáról indult az élete, vallásos családból – kezdte a búcsúztatót. – Családja a Jóistent szerette, a Szűzanyát tisztelte, s ez Gáspár atyába beleivódott. A család azt szerette volna, hogy pap legyen, valószínűleg ezért is íratta iskolába Pannonhalmára. Gáspár atya az érettségi után nem a kispapok sorába kérte a felvételét, hanem a Pécsi Tudományegyetem orvostudományi karára. Mivel a pannonhalmi érettségi nem volt jó ajánlólevél a hatvanas években, nem is vették fel. Műtőssegédként dolgozott egy évig. Azt követően vették fel az egyetemre, melyet miután elvégzett, itt a nagykanizsai kórházban végzett szolgálatot, mint orvos. Házasságot kötött, két gyermekük született, s elvégezte a belgyógyász szakvizsgát, majd Palinban szolgált harmincegy évig háziorvosként. Nagykanizsa önkormányzata kítüntette Szekeres József Díjjal, megköszönve a testi-lelki gyógyítást. Bár akkor már nem mint orvos működött. 2001-ben hirtelen meghalt a felesége. Azt követően egyre közelebb került az ol-

tárhoz, majd teológiát végzett. 2009-ben diakónussá, majd 2010-ben áldozópappá szentelte Balás Béla megyéspüspök. Papi tevékenységét akkor kezdte meg a nagykanizsai Jézus Szíve templomban. Ekkor ismertem meg őt közelebbről, hiszen abban az időben a kerület papjaival rendszeresen találkoztunk, s a liturgikus időnek megfelelően imádkoztunk, valamint egy adott teológiai dologról, vagy aktualitásokról beszélgettünk. Ekkor mindig rácsodálkoztam arra, hogy milyen szelid és alázatos. Bölcsen, érdemben szólt hozzá a témához, jól ismerte a Szentírást, valamint jól is alkalmazta.

Egymás és a papok iránt is szelid szeretettel fordult, példaértékű volt jelenléte sorinkban. Hűségesen végezte a tizenegy éves papi szolgálata alatt a kórházpasztorációt is. Több ízben találkoztam vele a kórházban, ahogy én is betegeket látogattam. Feladatának tekintette, hogy aki szándékozik találkozni a megbocsátó Úrral, ki tudjon vele engesztelődni, a betegek szentségével erősíteni tudja, vigaszt tudjon nyújtani az elesettségben, s hogy rajta keresztül tapasztalják meg az Úr Jézus erejét.

Később megromlott az egészsége, így három évet töltött az Zselic Katolikus Idősek Otthonában. Hálát adunk a Jóistennek, hogy a szülei álma végül beteljesedett, hiszen áldozópappá szentelték. Teljes életet élt. Nincs okunk az aggodalomra. A Jóistennek örömmel adunk hálát az életéért, s az esetleges bűneiért ebben a szentmiseáldozatban engeszteljünk – fogalmazott

Bojtor Róbert, majd Szent Pál apostolt idézte: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.”

– Milyen aktuális most, adventben ez a Gáspár atyára jellemző szentírási rész, hiszen ő sosem magára gondolt, hanem arra, akihez a kötelessége szólította, s ezt mindig az Atya gondviselő szeretetében tette – fogalmazott a plébános.

A szentmisét követően Varga László megyéspüspök a nagykanizsai köztemetőben helyezte örök nyugalomra dr. Bogár Gáspár nyugalmazott nagykanizsai káplánt.

Égi könyvesboltban

Életének 85. évében 2024. november 23.-án elhunyt Benkő István Zoltán, „Zoli bácsi” a kaposvári Szent István Katolikus Könyvesbolt tulajdonosa, aki 1987-ben feleségével, Anikó néniével elsőként nyitott vidéken katolikus könyvesboltot. A kaposvári Keleti temetőben lelt örök nyughelyre.

Először Anikó néni műhímző műhelyében kezdték el missziójukat, amelyet az állami hatóságok nem néztek jó szemmel, ám az akkori törvények nem tiltották, hogy saját üzletükben „hitbuzgalmi tevékenységet” folytassanak. Többször próbálták ellehetetleníteni a házaspárt az akkori rendszer szerint „államellenes könyvek” árusításától, ám nem tudták őket elrettenteni. Később, a rendszerváltást követően kapott helyet a könyvesbolt a kaposvári Szent Imre-templom előterében, ahol 2017 tavaszáig működött, amikor is a templom

felújítását követően el kellett költözniük. Sokan azt hitték, hogy feleségének 2009-es halálát követően Zoli bácsi abbahagyja a bolt üzemeltetését, azonban ő folytatni kívánta a missziót. Az üzletben hajthatatlanul precíz volt, a boltban azonban irgalmas szamaritánus. Lelki támasza lehetett krízishelyzetben lévőeknek, diákok százainak nyújtott vigaszt iskolai, vagy szerelmi bánatban. Szeretettel hallgatta meg a hivatásukat keresőket, illetve ajánlott éppen megfelelő lelki olvasmányt. A körútjai nem maradhattak el, hiszen a szellemi és lelki táplálékot, vagy éppen a nyomtatványokat el kellett juttatni a legtávolabbi plébániákra is. Még a COVID-járvány sem tudta eltántorítani mindattól, amibe 37 éve belekezdett, és tovább folytatta a Kaposvári Egyházmegye, illetve a környező egyházmegyék papjainak ellátását szellemi és lelki táplálékkal.

Most a misszió új dimenzióba került, mivel Zoli bácsi megnyitotta a mennyei könyvesboltját, amelyet feleségével, Anikóval újra közösen tudnak üzemeltetni, a tőlük megszokott szorgalmukkal, szerénységükkel és szeretetükkel.

A szőlőnemesítő alapítványa

Sipos Lajos, az alapítvány ötletgazdája

Szöveg: LŐRINCZ SÁNDOR

Cégbíróságnál van és bejegyzésre vár a Deres László és neje Alapítvány, amelyet a göllei születésű, Budapesten élő Sipos Lajos gépész, kertészmérnök, szőlőnemesítő, valamint fia, Sipos Attila tett. A múlt év végén vetették fel ötletüket Novák Márk göllei polgármesternek és Bodó Imre dombóvári helytörténésznek. Mivel Sipos Lajos ötévesen elvesztette édesapját, a település kovácsmesterét, a közelükben élő Deres László, aki együtt játszott Fekete Istvánnal, és felesége, Puska Teréz hosszú éveken át mindenben segítségére volt a Sipos családnak.

A Gölle díszpolgárává lett egykori félárva fiú, aki jelenleg 92 esztendő, úgy véli, hogy a másfél millió forintos induló tőkével létrehozott alapítvánnyal nemes célt szolgál. Azon túl, hogy emléket állít e nagyszívű, istenhívő göllei házaspárnak, szegény-

sorsú vagy árva, de jó tanuló, tehetséges gyerekeket támogat továbbtanulásukban. Az alapítvány kuratóriumának Banda Zoltán alpolgármester lett az elnöke, Novák Márk polgármester és Bodó Imre tagként segíti a munkát. Az új alapítvány magánszemélyek, vállalkozók és különféle cégek támogatását is várja.

Jelentkezz
április 25-ig!

7 LÉPÉSEL KÖZELEBB

Házaskurzus a szeretet,
megértés és intimitás
újjaélesztéséért!

További információ:
WWW.IRGALMASSAGHAZA.HU

Szent Ignác-i lelkigyakorlat

Jelenlét, csend, személyes kísérés,
idő Istennek, Istennel.

2025. május 23. – június 1.

Jelentkezési határidő: május 12.

Választható időtartam: 3-5-8 nap.

Helyszín: Porta Pacis Lelkigyakorlatos Ház
(7478 Bárdudvarnok, Kaposszentbenedek ltp. 79.)

Bővebb információ:

www.irgalmassaghaza.hu

facebook.com/irgalmassaghaza

Jubilate
IMÁDSÁG HÁZA
KAPOSVÁR

Szent
Fausztina
Irgalmasság
Háza

LELKIGYAKORLATOK A

SZENT FAUSZTINA IRGALMASSÁG HÁZA ÉS
JUBILATE IMÁDSÁG HÁZA SZERVEZÉSÉBEN

Kísért imádság hete

2025. március 9-14.

2025. november 23-28.

Tavaszi lelkigyakorlat – Soha ki nem alvó tűz

2025. május 9-11.

Szent Ignác-i lelkigyakorlat

3 napos:

2025. május 23 – 26.

2025. május 29 – június 1.

2025. október 17 – október 20.

5 napos:

2025. május 23 – május 28.

2025. október 14 – október 19.

8 napos:

2025. május 23 – május 31.

2025. október 14 – október 22.

Papi lelkigyakorlat – Soha ki nem alvó tűz

2025. június 30 – július 2.

Nyári lelkigyakorlat – Soha ki nem alvó tűz

2025. augusztus 14 – 16.

Őszi lelkigyakorlat – Soha ki nem alvó tűz

2025. szeptember 26 – 28.

www.irga-massaghaza.hu

facebook.com/irgalmassaghaza

SPIRITUS A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA. Megjelenik évente 4 alkalommal. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. Tagjai: LŐRINCZ SÁNDOR (elnök), DR. RUMSZAUER MIKLÓS, VARGA LÁSZLÓ. Felelős kiadó: DR. RUMSZAUER MIKLÓS. Tipográfia, nyomdai előkészítés: VÁRNAI KÁROLY – www.igrafika.hu. A lap készült a VUPE 2008 Kft. gondozásában.